

RÂBÎ'A-İ ADVİYYE

Tabî'nin büyük hanım evliyâlarından. Babası İsmail'dir. Dünyâya düşkün olmaması ve ibâdetleri ile meşhûr olan bir hâtundur. 135 (m. 752)'de Kudûs civarında vefât etti.

Babası İsmail'in üç kızı vardı. Bir tane daha doğunca adını Râbî'a (dördüncü) koydu. Babası İsmail efendi çok fakîr olduğundan Râbî'a doğduğu gece evde ihtiyâç olan şeylerden hiçbirisi yoktu. Bu duruma annesi çok ağlayıp mahzûn oldu. Efendisine "Filân komşuya gidip, bir miktar kandil yağı isteyebilir misin?" dedi. Hazreti Râbî'a'nın babası, Allahü teâlâdan başka kimseden bir şey istememeğe söz vermişti. Bununla beraber hanımını üzmemek için o komşunun evine gitti. Kapıya elini sürdü ve geri gelip, "Kapı açılmadı" deyince hanımı ağladı. O da çok üzüldü. Babası, başını dizine dayadı ve öylece uyuya kaldı. Rû'yâsında Peygamber efendimizi gördü. Peygamber efendimiz, kendisine buyurdu ki: "Hiç üzülmeye. Bu kızın, öyle bir hanım olacak ki, ümmetinden yetmişbin kişiye şefaât edecek. Yârın bir kâğıda şöyle yaz: "Sen her gece Peygamber efendimize yüz salevât-ı şerîfe, Cum'a geceleri de dört yüz salevât gönderirdin. Bu Cum'a gecesi unuttun. Bunun keffâreti olarak, bu yazıyı sana getiren zâta dört yüz altını helâl parandan ver." Sonra Basra vâlisi Îsâ Zâdân'a git. O yazıyı ver." Hazreti Râbî'a'nın babası uyandığında, Peygamber efendimizi görmenin şevkiyle ağlıyordu. Hemen kalktı, denileni yaptı ve Îsâ Zâdân'ın yanına gitti. Vâli mektûbu alınca, Resûlullahın (aleyhisselâm) kendisini hatırlamasının şükrü için, binlerce altını fakîrlere sadaka olarak verdi. Hazreti Râbî'a'nın babası İsmail efendiye de mektûbda yazılanı ve ona ilâve olarak pek çok altını da sadaka verip, bir ihtiyâcı olursa tekrar gelmesini tenbîh etti. Hazreti Râbî'a'nın babası, altınları aldıktan sonra lüzumlu ihtiyâçlarını temin etti. Böylece geçimleri rahatlamış oldu ve kızlarına rahatça bakıp çok güzel edeb ve terbiye ile büyüttüler.

Râbî'a-i Advîyye biraz büyümüşü ki, annesi ve babası vefât etti. Üstelik, Basra'da kıtlık ve fevkalâde pahalılık oldu. Bu hengâmede Râbî'anın ablaları dağıldılar. Kimsesiz kalan Râbî'a'yı zâlim bir kimse yakaladı ve hizmetçi olarak iş gördürdü. Daha sonra da köle olarak altı gümüş karşılığı bir ihtiyâra sattı. O ihtiyârın hizmetçisi olarak, gösterilen zor işleri dahi sabırla yapmağa çalışıyordu. Çok sıkıntılı günler geçirdi. Çok zahmetler çekti, fakat isyan etmedi. Allahü teâlânın takdîrine râzı oldu. Edebi fevkalâde idi. Bir gün karşısına bir namahrem (yabancı) çıktı. Ondan sakınayım diye hızla giderken düşüp kolu kırıldı. Acz ve kırıklık içinde, mahzûn olmuş bir kalb ile Allahü teâlâyâ yalvardı.

“Yâ Rabbi! Garîb ve kimsesizim. Yetim ve öksüzüm. Köle edildim. Bir de kolum kırıldı. Lâkin ben bunların hiç birine üzülmüyorum, yalnız senin rızânı istiyorum. Bilemiyorum ki, acaba benden râzı mısın?” Bu sırada bir ses duydu. “Üzülme, sen âhırette meleklerin bile imreneceği bir makamda bulunacaksın” diyordu. Râbi’a tekrar efendisinin evine döndü. Günlük hizmetleri yerine getirir, akşama kadar ayakta dururdu. Bununla beraber hergün oruçlu olur, geceleri de Allahü teâlâyâ ibâdet ve tâatle geçirirdi. Bir gece efendisi uyandığında Râbi’a’nın odasından sesler geldiğini duydu. Pencereden baktı. Gördü ki, Râbi’a, secde hâlinde, Allahü teâlâyâ şöyle niyaz ediyordu: “Ey Rabbim! Biliyorsun ki benim arzum senin emrine uymaktır. Benim se’âdetim senin huzûrunda bulunmaktır. Eğer elimden gelse, sana ibâdetten, bir ân geri kalmam. Fakat ev sahibimin hizmetinde bulunduğum için ona hizmet ediyorum ve sana gereği gibi ibâdet edemiyorum...” Ev sahibi, bunları duydu. Ayrıca, Râbi’a’nın başı üstünde bir kandil bulunduğunu, kandilin bir yere asılı olmayarak havada durduğunu, odanın o kandilin nûru ile aydınlandığını görünce hayretten dona kaldı. “Artık Râbi’a köle olamaz” diyordu. Sabaha kadar uyuyamadı. Sabah olunca hemen Râbi’a’yı çağırdı ve dedi ki: “Artık serbestsin. Dilediğini yap. Ama burada kalırsan ben sana hizmet ederim. Râbi’a, “Gideyim” dedi. Oradan ayrılıp küçük bir eve yerleşti. Bütün vakitlerini ibâdetle geçirir, bir gün ve gecesinde bin rek’at namaz kılardı. Kefenini dâima yanında taşır, namaz kılacağı zaman onu serer, üzerine secde ederdi. Kefeni yanında olmadan gezdiğini, kefenini beraberine almadan konuştuğunu kimse görmedi. Süfyân-ı Sevrî ve Hasan-ı Basrî, Râbi’a hâtundan feyz alırlardı.

Kimseden birşey almazdı. Bir keresinde Hasan-ı Basrî hazretleri kendisini ziyârete gelmişti. Kulübesinin kapısında, zenginlerden birinin ağlamakta olduğunu gördü. “Niçin ağlıyorsunuz?” diye sordu. O zengin; “Zühd ve kerem sahibi şu hâtun olmasa, halk mahv olur. O, zamanın bereketidir. Allahü teâlâ bizi, bir çok belâ ve sıkıntılardan onun hürmetine muhafaza etmektedir. Ona bir miktar yardımım olsun diye şu altın dolu keseyi getirdim. Fakat kabûl etmez diye korkuyorum. Onun için ağlıyorum. Siz bunu ona verseniz, belki sizin hatırınız için kabûl eder” dedi. Hasan-ı Basrî hazretleri içeri girip olanları bildirince, Râbi’a (rahmetullahi aleyha) buyurdu ki; “Ben bu dünyalıkları bunların hakiki sahibi olan Allahü teâlâdan istemeğe utanır iken başkasından nasıl alırım? Allahü teâlâ bu dünyâda, kendisini inkâr edenlerin dahi rızkını vermekte iken, kalbi O’nun muhabbetiyle yanan birinin rızkını vermez mi zannediyorsunuz? O kimseye selâmımızı söyle. Kalbi mahzûn olmasın. Biz Allahü teâlâdan başkasından bir şey almamaya ahdedtik. Hiç bir kimseden bir şey beklemiyoruz. Geleni kabûl etmiyoruz. Bir defasında devlete âit olan bir kandilin

ışığından istifâde ederek gömleğimi yamadım da kalbim öyle dağıldı ki, o diktiğimi sökünceye kadar kalbimi toparlayamadım.”

Mâlik bin Dinar (radiyallahü anh) şöyle anlattı: Bir gün Râbi’â’nın yanına gittim. Abdestini almış, kalan sudan bir kaç yudum da içmiş idi. Dikkat ettim, testinin bir tarafı kırık idi ve çok eski bir hasırda oturuyordu. Kerpiçden yapılmış bir de yastığı vardı. Bunları görünce çok üzüldüm, içim yandı ve “Ey Râbi’a! Zengin arkadaşlarım var. Kabûl edersen sana onlardan birşeyler alayım” dedim. Bana dönerek; “Yâ Mâlik! Bana da, onlara da rızkı veren Allahü teâlâdır. O, fakirleri fakîr olduğu için unutup, zenginleri de zengin olduğu için hatırlıyor ve yardım ediyor mu sanıyorsun?” dedi. Ben de “Hayır, hiç öyle olur mu?” dedim. Bunun üzerine “Madem ki Rabbim benim hâlimi biliyor, benim hatırlatmama lüzum yok. O, öyle istiyor, biz de O’nun istediğini istiyoruz” diye cevap verdi.

Hazreti Râbi’a, çok oruç tutardı. Bir defasında bir hafta hiç yiyecek bulamadı. Sekizinci gece açlığı iyice şiddetlendi. Nefsine eziyet ettiğini düşünürken birisi kapıyı çaldı. Bir tabak yemek getirdi. Hazreti Râbi’a yemeği alıp, yere koydu. Mum getirmeğe gitti. Gelince bir kedinin yemeğini dökmüş olduğunu gördü. Su bardağını almaya gitti. Mum söndü. Su içmek isterken bardak düşüp kırıldı. O da “Yâ Rabbi! Bu zavallı kulunu imtihan ediyorsun, fakat acizliğimden sabredemiyorum” diyerek bir âh çekti. Bu âhtan neredeyse ev yanacaktı. Bir ses duyuldu: “Ey Râbi’a, istersen dünyâ ni’metlerini üstüne saçayım, istersen, üzerindeki dert ve belâları kaldırayım. Fakat bu dertler, belâlar ile dünyâ bir arada bulunmaz” bu sözü işitince şöyle duâ etti: “Yâ Rabbi, beni kendinle meşgûl eyle ve senden alıkoyacak işlere beni bulaştırma.” Bundan sonra dünyâ zevklerinden öyle kesildi ki; kıldığı namazı “Bu benim son namazımdır” diye o huşû’ ile kılar, hep Allahü teâlâ ile meşgûl olurdu. Hattâ birisi gelip kendisini Allahü teâlâ ile meşgûliyetten alı koyar korkusuyla “Yâ Rabbi! Beni kendinle meşgûl eyle ki, beni kimse senden alıkoymasın” diye duâ ederdi.

“Niye evlenmiyorsun?” diye ısrar edenlere de şöyle söyledi: “Benim üç büyük derdim var. Benim, bunların sıkıntısından kolayca kurtulmâmı garanti ederseniz, o zaman evlenirim. Birincisi, (Acaba son nefesimde îmânımı kurtarabilecek miyim?) ikincisi, (Kıyâmet gününde amel defterimi sağ tarafımdan mı, yoksa sol tarafımdan mı verecekler?) Üçüncüsü, (Herkesin hesabı görüldükten sonra bir grup Cehenneme ve bir grup Cennete giderken, acaba ben hangi grupta bulunacağım?)” dedi. O kimseler, “Biz bu suâllerin cevâbı olarak size bir şey söylemekten âciziz” dediler. Hazreti

Râbi'a: "O halde önümde böyle dehşetli günler varken ve bu günlere hazırlanmak elbette lâzım iken, evlenmeyi nasıl düşünebilirim?" buyurdu.

Bir gün ikinci vakti yanına bir misâfir geldi. Tencerede bir parça et vardı. Eti pişirip misâfire ikram edeyim diye düşündü. Fakat, yemeği hazırlamak için de misâfirin yanından ayrılmadı. Nihâyet akşam vakti oldu. Namazlarını kıldılar. Kendisi de, misâfiri de oruçlu idiler. Nihâyet evde bulunan bir kuru ekmek ve bir miktar suyu misâfire ikram için hazırladı. Baktı ki, etin bulunduğu tencere Allahü teâlânın izni ile kaynıyor ve et yemeği çok güzel pişmiş, yemeği misâfire ikram etti. İftar ettiler. Misâfir olan kimse dedi ki, "Hayatımda bu kadar lezzetli bir yemek yemedim." Râbi'a-i Adviiye (r.aleyha) "Her hâlinde Allahü teâlâyı hatırlıyan ve sadece O'nun rızâsını isteyenlere işte böyle yemek pişirirler" buyurdu.

Hazreti Râbi'a'nın hacca gitmek arzusu çoğaldı. Bir kâfileye katılarak yola çıktı. Yolda merkebi ölünce kâfiledekiler, "Eşyalarınızı bizim hayvana yükleyelim" dediler. Onlara "Ben Allahü teâlâyâ tevekkül ederek yola çıktım. Siz yolunuza devam ediniz, ben yavaş yavaş gelirim" dedi ve kervan yoluna devam etti. Hazreti Râbi'a, "Yâ Rabbi! Çok âciz olduğumu görüyorsun, biliyorsun. Beni evine da'vet ettin ama bineğim yarı yolda öldü. Koca çölde yalnız kaldım. Durumu sana havale ettim" diyerek eşyalarını yükledi. Onun bu yalvarışından sonra Allahü teâlâ merkebi diriltti. Hazreti Râbi'a buna çok sevindi.

Bir gün, Hazreti Râbi'a'ya yemek yapmak istediler, fakat soğan yoktu. Komşudan alalım dediler. O da, "Kırk senedir, Allahü teâlâdan başkasından bir şey istememek üzere söz verdim. Zararı yok, yemek soğansız olsun" buyurdu. Sözünü yeni bitirmişti ki, bir kuş ayaklarındaki soğanları oraya bırakıp gitti. Bunu gören Hazreti Râbi'a, "Bu ilâhi bir imtihandır, Allahü teâlânın azâbından emîn değilim, korkuyorum" deyip, yemeği değil, kuru ekmeği yedi.

Bir gün, Hasan-ı Basrî hazretlerinin evinin önünden geçiyordu. O sırada evin damında bulunan Hasan-ı Basrî (radiyallahü anh), Allahü teâlânın muhabbetinden pek çok ağlamış, gözyaşlarını rüzgâr, aşağıdan geçmekte olan Hazreti Râbi'a'nın yüzüne düşürmüştü. Damlanın nereden geldiğini araştıran Hazreti Râbi'a, yukarıda ağlamakta olan Hasan-ı Basrî'yi (radiyallahü anh) görünce: "Ey Hasan! Sakın gözyaşların nefsinin arzusuyla akmış olmasın! Bu gözyaşlarını içinde muhafaza et ki, içerde bir derya olsun. Allahü teâlânın muhabbeti ile kaynasın" dedi.

Bir defasında kendisini sevenler ziyârete gelmişlerdi. Evde, odayı aydınlatacak bir kandil yoktu. Gelenlere ise ışık lâzımdı. Hazreti Râbi'a parmaklarına üfledi. Bunun üzerine Allahü teâlânın izni ile sabaha kadar parmaklarından ziya fışkırdı ve oda aydınlandı.

Bir kimse, kendisine, cebinden çıkardığı parayı vermek istedi. Hazreti Râbi'a elini havaya doğru uzattı. Avucu altınla dolu olduğu halde o kimseye, "Sen cebinden alıyorsun, bana böyle veriyorlar" dedi.

Bir gün iki kişi Râbi'a-i Adviiye'yi ziyârete geldiler, ikisi de aç idiler. "Yemeği helâldir" diye içlerinden yemek yimek geçti. O anda kapıya biri gelerek, Allah rızâsı için birşeyler istedi. Râbi'a hazretleri evde mevcût olan iki ekmeğini buna verdi. Gelen sevinerek gitti. Bir saat kadar sonra bir kişi kucağında bir yığın ekmekle geldi. Râbi'a hazretleri ekmekleri saydı. Onsekiz ekmek vardı. Dedi ki: "Ekmekler yirmi olsa gerektir." Ekmeği getiren, ikisini saklamıştı. Çıkarıp iki ekmeği de verdi. Oradakiler hayretle sordular. "Bu ne sırdır? Biz senin ekmeğini yemeye gelmiştik, önümüze koyacağın ekmekleri kapıya gelene verdin. Ardından ekmek geldi. Eksik olduğunu söyledin." Cevâbında: "Siz ikiniz gelince karnınızın aç olduğunu anladım. Önünüze koyacağım o iki ekmeği kapıya gelene verdim. Allahü teâlâdan bu ekmeklerin misâfirlerin karnını doyuramayacağım, bunun için bir yerine on vermesini istedim. Çünkü En'âm sûresi 160. âyet-i kerîmesinde "bire on vereceğini" bildiriyor. Ben O'nun bu va'dine güvendim, iki ekmek yerine 20 ekmek geleceğini bildiğim için de ekmeklerin noksan olduğunu söyledim."

Bir defasında namaz kılarken gözüne bir kamış saplandı. Kalb huzûru ve Allahü teâlânın muhabbetinin her tarafını kaplamış olması hâli o kadar fazla idi ki, namaz esnasında bunu hiç fark etmedi. Namaz bitince oradakilere "Gözüme bir bakın. Galiba gözüme bir şey girmiş" dedi. Baktılar kamış parçası gözüne saplanmıştı. Güçlkle çıkardılar.

Râbi'a-i Adviiye, bir gece, evinde geç vakitlere kadar namaz kılarken hasırın üzerinde uyuya kaldı. Bu arada evine bir hırsız girdi. Her tarafı aradı, çalacak birşey bulamadı. Giderken "Girmişken boş çıkmayayım" diyerek, Râbi'a hazretlerinin dışarıda giydiği örtüsünü aldı. Evden çıkarken yolunu şaşırdı, kapıyı bulamadı. Geri dönüp örtüyü aldığı yere bıraktı. Bu sefer rahatlıkla kapıyı buldu. Kapıyı bulunca

tekrar geri dönüp, örtüyü aldı. Fakat yine kapıyı bulamadı. Bu hâl yedi defa tekrarlandı. Yedinci defa tekrar örtüyü eline alınca şöyle bir ses duydu: “Ey kişi kendini yorma. O yıllardır kendini bize ısmarladı. Şeytanın ona yaklaşma gücü yok iken, hırsızın onun örtüsüne yaklaşması mümkün müdür? Git, yorulma boşuna uğraşma. O uyuyorsa da dostu uyanıktır ve onu korumaktadır.” Bu hâdiseden korkup dışarı fırlayan hırsız, tövbe edip bu kötü huyundan vazgeçti.

Hasan-ı Basrî hazretleri suâl edip: “Ey Râbi’a, yokluğu neden buldun?” dedi. Cevâbında: “Kendimi Hak teâlâyâ teslim ve işlerimi O’na havale ettim” buyurdu. Yine Hazret-i Hasan suâl edip: “Ey Râbi’a Hak teâlâ aşkına sana ihsân olunan ilim ve amelden bana bir harf öğret” dedikte, cevâbında: “Ey Hasan, câriyelikten kurtulalı beri iplik eğirip satarım, geçimimi temin ederim. Lâkin hiç bir zaman iki akçeyi bir elime almadım. Korktum ki ikisi bir yere gelir de beni Hak teâlânın yolundan ve ma’rifetullahtan alıkoyar”

Birinin “Yâ Rabbi, bana rahmet kapısını aç” diye duâ ettiğini işitince Râbi’a-i Adviyye: “Ey câhil, Allahü teâlânın rahmet kapısı kapalı mı idi de şimdi açmasını istiyorsun? Rahmetin çıkış kapısı her zaman açık ise de giriş kapısı olan kalbler, herkeste açık değildir. Bunun açılması için duâ edilmelidir” dedi.

Kendisine dediler ki, “Hasan-ı Basrî hazretleri buyuruyor ki, (Cennette, Allahü teâlâyı görmekten bir an mahrûm olursam öyle ağlayıp, feryâd edeceğim ki, bütün Cennet ehli bana acıyacak) buna ne dersiniz?” Buyurdu ki: “Bu çok güzeldir. Lâkin, eğer dünyâda, Allahü teâlâdan bir an gâfil olduysa ve bu gafletinden dolayı aynen bildirdiği üzüntü, ağlamak ve inlemek meydana geldiyse âhirette de dediği gibi olacaktır. Aksi halde olmayacaktır.”

Hep evinde bulunup dışarı çıkmaz, devamlı ibâdet ederdi. Birgün, birisi ona, “Biraz dışarı çıksan da Allahü teâlânın mahlûkatı yaratmaktaki fevkalâde san’atını temaşa etsen” dedi. O da “Ben, dışarda san’atı temaşa edeceğime, içeride hep ibâdetle meşgûl oluyor ve san’atkârı müşâhede ediyorum” buyurdu.

Hazreti Râbi’a bir gece, “Yâ Rabbi! Ya kalb huzûru ile namaz kılmamı nasîb et, ya da kalb huzûru ile kılamadığım namazımı kabûl buyur. Allahım benim bütün dünyâdaki arzum ve işim, seni yâdetmek, âhirette de Cemâl-i ilâhiyene kavuşmaktır. Ne olur, beni bu anlayışıma bağışla” diye yalvardı.

Bazen Allahü teâlâyâ şöyle niyazda bulunurdu: “Yâ Rabbi! Benim dünyâdaki bütün gayret ve maksadım, hep seni hatırlamak, hep seninle meşgûl olmak, âhirette ise, cemâlin ile müşerref olmaktır. Benim bütün arzum budur.”

Bir gün Râbi’a Hâtun ağlıyordu. Dediler ki: “Ey Allahü teâlânın sevgili kulu niçin ağlıyorsun? Rabbinle yakınlığın var.” Buyurdular ki: “Ayrılıktan korkuyorum, belki ölüm vaktinde (Sen bana gerekmezsin ey Râbi’a) diye Allahü teâlâ hazretleri hitâb buyurursa benim hâlim ne olur? Eyvah! Eyvah!” deyip ağladı.

Tevekkülü o dereceye ulaşmıştı ki, “Gök tunç olsa, yer demir kesilse, gökten bir damla yağmur düşmese, yerden bir bitki bitmese ve dünyâdaki bütün insanlar benim çocuğum olsa, Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki onlara nasıl bakacağım düşüncesi kalbime gelmez, çünkü Allahü teâlâ hepsinin rızkını vereceğini bildirmiş ve üzerine almıştır” derdi:

Bir zaman hasta olmuştu. Ziyâretine gelenler “Ey Râbi’a! Görüyoruz ki sana gelmiş olan bu hastalık sana çok ızdırap vermektedir. Duâ et de Allahü teâlâ senin çektiğin bu ızdırabı hafifletsin” deyince, buyurdu ki: “Siz biliyor musunuz ki, bu ızdırabı çekmemi Allahü teâlâ irâde etmiştir.” “Evet biliyoruz” dediler. O da: “Madem bunu biliyorsunuz da, O’nun irâdesine muhalefet etmemi, irâdesinin tersini O’ndan istememi nasıl isteyebiliyorsunuz?” dediği zaman onlar, “Ey Râbi’a peki senin arzun nasıldır?” diye sordular. O da, “Allahü teâlâ benim hakkımda ne irâde etmiş, takdîr etmişse ona râzı olmak” buyurdu.

Bir gün kendisine sordular ki; “Ölümü arzu ediyor musun?” Buyurdu ki; “İnsanlardan birine karşı bir kabahat işlemiş olsam, o insanla karşılaşmaktan utanırım. Halbuki Allahü teâlâyâ karşı olan kabahatlerimiz o kadar çok ki huzûruna varmayı (ölümü) nasıl arzu ederim?”

Kendisine dediler ki; “Bu yüksek derecelere ne ile kavuştun?” Buyurdu ki; “Beni alâkadar etmiyen her şeyi terk etmekle ve ebedi olanın dostluğunu arzu etmekle.”

Hazreti Râbi’a, aralıksız olarak inlerdi ve onu hep dertli bir hâlde görürlerdi. Yakınları dedi ki, “Hiç bir hastalığınız yok, ağlayıp sızlanmanıza, yakınmanıza sebep nedir?” O da, “Benim gönlümde öyle bir dert var ki, tabibler tedâvisinde âciz kaldılar. Yaramın merhemi Allahü teâlâyâ vuslattır (kavuşmaktır). Böyle yanıp yakılıyorum ki, belki

maksadına kavuşurum. Bu benim yaptığım ise, bu işte en az olanıdır” diye cevap verdi.

Yaşı sekseni bulmuştu. Yolda kendi kendine yürüyebiliyordu. Fakat yaşlılığın te’sîriyle yürümekte güçlük çekerdi. Öyle ki görenler, ha düştü, ha düşecek zannederlerdi. Böyle olmakla beraber kimsenin yardımını kabûl etmezdi. Vefâtı yaklaşınca yakınlarından Abede binti Şevvâl’i yanına çağırdı. Her zaman yanında taşıdığı kefeni göstererek, “Vefât ettiğim zaman beni bu beze sar ve defn et” diye vasiyyet etti.

Vefât etmeden önce hasta yatağının başucunda bekleyen büyüklere, “Kalkınız, burayı boşaltıp, yalnız bırakınız ki, Allahü teâlânın melekleriyle başbaşa kalayım” deyince, oradakiler odayı boşalttılar. Kapıyı örttüler, içerden şöyle sesler geliyordu: “Ey mutmainne nefis, râzı olmuş ve râzı olunmuş olarak Rabbine dön! Has kullarımın arasına katıl ve Cennetime gir” (Fecr, 27-30). Aradan biraz zaman geçti ses kesilmişti. İçeri girdiklerinde Hazreti Râbi’a’nın vefât ettiğini gördüler.

135 (m. 752) târihinde Kudüs’de vefât etti. Vefâtından sonra Abede binti Şevval vasiyyetini yerine getirdi. Tur dağı üzerine defn edildi.

Abede binti Şevval anlatıyor: “Râbi’a’yı vefâtından bir sene sonra rü’yâda gördüm. Yeşil elbiseler giymiş, başında da yeşil bir başörtüsü vardı. Ben, “Seni sardığım kefenine ne oldu?” dedim. “Allahü teâlâ onları çıkardı ve bana bunları verdi” dedi.

Vefâtından sonra kendisini rü’yâda görenler, “Münker ve Nekir melekleri ile aranızda ne gibi bir şey oldu?” diye sordular. “O iki heybetli melek gelip de bana “Men rabbüke” (Rabbin kim?) suâlini sorunca, onlara dedim ki, ey Melekler! Hemen geri gidip Rabbime şöyle arz ediniz. (Ey Allahım! Dünyâda bunca halk arasında, ihtiyâr bir kadıncağızı unutmadın. Ben, seni hiç unutmuyum?)”

Nakledildiğine göre Muhammed bin Eslem Tûsî ile Nu’mân Tûsî, Râbi’a’nın (radiyallahü anh) kabri başına gelip “Hâlin nasıldır?” diye sordular. Allahü teâlânın izni ile şöyle cevap verdi: “Allahü teâlâ bana çok şeyler ihsân etti; Ni’metler içindeyim elhamdülillah.”

Bessâr bin Gâlib en-Necrânî diyor ki: “Râbi’a-i Advîyye için vefâtından sonra hep duâ ederdim. Bir defasında onu rü’yâmda gördüm. Bana dedi ki: “Hediyelerin nûrdan mendil içinde ve nurla kaplanmış tabaklarla bize sunulmaktadır.” “Bu nasıl oluyor?”

dedim. “Hayatta olan mü’minler ölümler için duâ ettiklerinde, ipek mendiller içinde nûrdan tabaklara konup, ölüme götürülür ve (Bu, sana filan dostunun hediyesidir) denilir” buyurdu.

“Yâ Rabbi, dünyâda, bana neyi takdîr etmiş isen onların hepsini düşmanlarına ver. Âhirette benim için hangi ni’metleri ihsân etmeyi takdîr etmiş isen onları da dostlarına ver. Ben sadece seni istiyorum.”

“Yâ Rabbi, eğer sana ibâdet etmem Cehennem korkusu ile ise beni Cehenneme at. Eğer Cennete girmek ümidi ile ibâdet ediyor isem, Cennetini bana yasak eyle. Eğer sırf, senin rızân için ibâdet ediyor isem, o hâlde bakî olan Cemâlin ile müşerref eyle.”

Çok defa şöyle derdi: “İstiğfar etmekle kurtulduk sanırsınız... Halbuki o istiğfarımız da, bir başka istiğfara muhtaçtır.”

Allahü teâlânın muhabbeti ile çok ağlar, hep mahzûn olarak yaşardı. Cehennem lafzını duyunca, onun dehşeti ile kendinden geçerek bayılıp düşerdi.

Dediler ki; “Bir kulun Allahü teâlânın takdîrine râzı olup olmadığı nasıl bilinir?”
Buyurdu ki; “Gelen ni’metlerden zevk aldığı gibi, gelen musibetlerden de zevk aldığı zaman.”

Bir kimse “Yâ Rabbi! Benden râzı ol” dedi. Bunu gören Hazreti Râbî’a, “Kendisinden râzı olmadığın (Kaza ve kaderine rızâ göstermediğin) bir zâtın, senden râzı olmasını istemeğe utanmıyor musun?” dedi.

Kendisine sordular ki; “İnsanı Allahü teâlâyâ yaklaştıran en üstün şey nedir?”
“Muhabbet sahibi olan kişi, muhabbetinden öyle sâdık olmalı ki, gönlünde O’nun için olmıyan hiç bir sevgi bulunmamalı” buyurdu.

“İşlediğiniz günahları gizlediğiniz gibi, yaptığınız iyilikleri de gizleyin.”

“Sabır insan olsaydı çok kerîm olurdu.”

“Ma’rifetin alâmeti, her an Allahü teâlâyı hatırlamaktır.”

“Kul Allahü teâlânın sevgisini tattığı zaman, Allah o kulunun kusurlarını kendisine gösterir. Böylece o, başkalarının kusurlarını görmez olur.”

-
- 1) El-A'lâm cild-3, sh. 10
 - 2) Ed-Dürr-ül-mensûr sh. 202
 - 3) Vefeyât-ül-a'yân cild-2, sh. 285
 - 4) Câmi-u kerâmât-il-evliyâ cild-2, sh. 10
 - 5) Tabakât-ül-kübrâ cild-1, sh. 65
 - 6) Tezkiret-ül-evliyâ sh. 39
 - 7) Nefehât-ül-üns sh. 692
 - 8) Keşf-ül-mahcûb sh. 253 (Urdu tercümesi)
 - 9) Risâle-i Kuşeyrî sh. 262, 290, 329, 424, 516, 531, 624
 - 10) Tam İlmihâl Se'âdet-i Ebediyye sh. 1057

www.ehlisunnetbuyukleri.com